

Ferenczfi János

Indóház

Parafrázis Banner Zoltán Váróterem című versére*

*Mielőtt vonatra szállok,
Megérint az állandóság,
Elmémbé vésett kép mind,
Amit hátrahagyok.*

*Jól tudod, ki vagyok.
Vártátok már a percet,
Amelyben eltávozom.
Isten áldja a sírásót!
Amit szétoztottam,
Végre elhagyhatjátok.*

Q

*A szavak mondatokká állnak,
Mint a juhok, még ha a gazda
Égre írja is sorait.
A jel megállíthatatlan:*

EZT TEDD!

*és azt parancsolja: TOVÁBB!
A semmi kiveti a valódit,
Ahogy a cet kiokádta Jónást.*

*Eltemethetsz, de megkísért újra a vers,
Abdai földből üzeni: Szabad légy!
A kimondhatatlan felbuzog,
Mint alkimista kémcsövében az arany,
Az elixír,
A testtől is független élet.
Az igazság. Az egyetlen.*

* Egyfajta műfajon kívüli kaland, pimasz fricska és tisztelet változó arányú elegye.

Mielőtt felkel a nap

Parafrász Györffy Ákos Éjjel című versére

*A sötét szakadék beszéde,
a semmi beszéde. A figyelem,
amint a jelenlévő semmire irányul,
invitál örökké, hogy betetőzzön
enyésző hullába kövülő életem.
Eufória, a nyári záporban
ázó test felszabadulása:
lombtalan fák ujja mutat
a villámló égre.
Végre beteljesült:
kéjjel betelt kedvesem
csendes elszundítása,
a megtalált verssor,
a hiány hiánya,
a bíbor fénysejtés
a keleti égen.
Még nem éltél,
míg nem érezted
a pillanat tökélyét,
a ragyogó derengést,
a múlás boldogságát.*

Szünetjel

*Parafrász Parti Nagy Lajos Kis őszi rádióvers
című versére*

*A rádió aktivitás
Szül versszükségyszerűséget,
Erő, tér nem lehet vitás,
Az adás nem érhet véget.
Lehúz a mély a Föld alá,
Ember alatti éj-kéjbe,
Éveink madárszárnyain,*

Messze költözik a béke.
Hull a polgár, önkéntelen,
Önkény terem, mint őszben sár,
Térdre lerogyni kénytelen,
S nyeli, amit nagyon muszáj.
És ír az úr, mert írni kell,
Bomlik bár test, papír, elme,
Kikapcsolt rádió felel,
Mintha valamit üzenne.
Elköltöznek álmaink is,
Seregő madarak reggel.
Ha nincs adás, szó, se vers,
Beszélhet a nagy szünetjel.

(Vers a hétre – Parti Nagy Lajos: Kis őszi rádióvers – Cultura.hu)

Mint kavics

Ha egy régi házban jársz,
Hol málló falak állnak,
Füleld a suttogást!
A múlt üzen a mának.

Mint föld mélyén kövülve,
A hajdan elmúlt élet,
A falak közt csapongnak
A rég hangzott beszédek.

Hol fal állt, helyén csak rom.
Sok-sok leomlott orom,
S kidőlt kapu szárnya –
Tán egy új szóra vár ma.

De lám, szavam csak dadog,
Botló, torzó mondatok,
Mit el nem mondhatok,
Életre, rút halálra

Űznek – kiszemelt vadként,
Hogy elmondjam, gagyogjam,

*Szentül és örültként,
Nyúzva, ölve önmagam:*

*Leszek rom, múltó anyag.
Megárad és elapad
Az idő – vad folyó,
S mint kavics, formálódik*

Mélyén a szó...

2004. 12. 04.

Sín sem marad

*A múlás bizonyosabb, mint maga az élet.
A harcod csak úgy oldódik békévé,
ha megérted:
nincs végzete, célja, értelme.
Ebbe rokkan bele az elme.
A testen,
akár a rozsdá rég használt síneken,
gyúlik az enyészet.
Az idő ott gubbaszt
a talpfákra ülve.
Fogynak a napok,
elporlad minden ígéret,
a semmibe szűrve.
Egy vonat jön még,
amely benned lüktetett,
zakatolt a jelre várva.
Lebegve száll át ködökön,
sín sem marad utána.*